

Naročnina mesečno 25 Din, za inozemstvo 40 Din — nedeljska izdaja celoletno 96 Din, za inozemstvo 120 Din
Uredništvo je v Kopitarjevi ul. 6/III

SLOVENE

Telefoni uredništva in uprave: 40-01, 40-02, 40-03, 40-04, 40-05 — Izhaja vsak dan zjutraj razen ponedeljka in dneva po prazniku

Cekovni račun: Ljubljana številka 10,650 in 10,349 za inserate.

Uprava: Kopitarjeva ulica številka 6.

Zaključne slovesnosti kongresa Kristusa Kralja v Ljubljani

Veličastna večerna predstava »Igre o kraljestvu božjem« na Stadionu - Po vseh ljubljanskih cerkvah so bile polnočnice ob mogočni udeležbi vernikov - V Ljubljano so pritisnile tisočere množice s podeželja - Kongresna sv. maša v nabito polnem Stadionu

Kongres Kristusa Kralja gre proti koncu. Vedno bolj veličastne postajajo prireditve. Končale se bodo danes z mašo kardinala legata na Stadionu in s slovesnim pohodom vseh katoliških organizacij na Stadion, ko bomo v vsej javnosti in s ponosom razvili, kar imamo najlepšega v našem kulturnem življenju.

Večerna proslava »Igre o kraljestvu božjem« je privabila 50.000 gledalcev na Stadion, kjer je nastopilo nad 4.000 igralcev v nepozabnih prizorih.

O polnoči so bile po vseh ljubljanskih cerkvah polnočnice z uro češčenja, sv. maše, ki so ji služili razni škofje, ki so na kongresu, s pridigami in ljudskim petjem. Deset in deset tisočev je zasedlo cerkve, tisoči in tisoči so pristopili k sv. obhajilu.

Dopoldne ob 9 je bila na Stadionu kongresna maša. Sodeč po razprodanih kongresnih knjižicah, se je udeležilo službe božje, ki jo je opravil kardinal-legat Hlond, okrog 70.000 ljudi. Na častni tribuni je sedelo 21 cerkvenih knezov, pet ministrov — zastopnikov kraljevske vlade, zastopniki vseh kulturnih ustanov slovenskega naroda.

Popoldne bo šel skozi Ljubljano najmočnejši sprevod, v katerem bodo nastopile vse naše katoliške organizacije. Spet bodo napolnile Stadion, da se poklonijo papeževemu odposlancu, da sprejmejo papežev blagoslov in skupno izrečejo prisego vdanosti in zvestobe katoliški veri in katoliški Cerkvi.

Kongres Kristusa Kralja gre proti koncu. Iz skromnih početkov je narasel v najbolj mogočno mednarodno prireditev te vrste. Zahvala gre slovenskemu narodu, ki je s hudiimi žrtvami hotel doprinesiti svoje za veliko idejo kraljestva miru. Storil je to rad v najglobljem prepričanju, da mu bo Bog povrnil ta izraz ljubezni in zvestobe. Povrnili s tem, da ga ohrani.

Kongresna noč

Po velikih in pomembnih prireditvah in manifestacijah večerajšnjega prvega glavnega kongresnega dne, od katerih sta bili namenjeni širokim množicam vernikov, ki so se zgrnili v Ljubljano, dopolnjen mladinski slovesnost in pa večerna »Igra o kraljestvu božjem« na Stadionu, kateri je prisostvovalo okrog 50.000 ljudi, se je spustila nad Ljubljano noč, kakršne Ljubljana še ni doživela od zadnjega evharističnega kongresa pred štirimi leti. Bila je to v resnici kongresna noč, ki je minila v znamenju slavnostnega razpoloženja silnih množic slovenskega vernega ljudstva, pričakujočih in pripravljajočih se na veliki dan, ki je imel napočiti po tej noči.

Snoči po sedmi uri se je Ljubljana nekako izpraznila, kajti vse se je podalo na Stadion, da prisostvuje veličastni igri. Ljubljana je zopet oživila in zavrvela po deseti uri, ko so se vračale množice s Stadiona. Malo jih je bilo, ki so se že tedaj podali v prenočišče, velika večina se je zgrnila po ljubljanskih cerkvah, kjer so bil napovedane polnočnice. Mnogo je cerkva v Ljubljani in nekatere med njimi so velike, toda za takšne priliko bi jim moralo biti vsaj še enkrat toliko. Do zadnjega kotička so verniki napolnili vse cerkve, pa še jih je pred vsakim svetiščem moralo ostati polno zunaj.

Odhodi vlakov

Za postaje od Dev. Mar. v Polju do Litije z rednim vlakom ob 18.05.
Za postaje od Save do Savskega Marofa s posebnim vlakom ob 18.45.
Za štajerske postaje, za one, ki ne potujejo na Brezje, z rednim vlakom ob 18.27.
Za postaje do Rakeka z rednim vlakom ob 18.29.
Za postaje do Vrhnike z rednim vlakom ob 18.37.
Za vse gorenjske postaje od Sv. Jošta do Jesenice s posebnim vlakom ob 18.23: za tržiško progo ter za Bohinjsko in gornjesavsko dolino z rednim vlakom, ki bo odhajal iz Ljubljane-Šiška kot drugi del ob 19.30.
Za Zabnice in Kranj s posebnim vlakom ob 18.20.
Za postaje od St. Vida do Škofje Loke s posebnim vlakom ob 18.40.
Za tržiško progo z drugim delom rednega vlaka ob 19.30.
Za postaje od Jarš do Kamnika z rednim vlakom ob 18.40, ter za postaje od Ježice do Grobelj s posebnim vlakom ob 19.05.
Za postaje od Grosuplja do Kočevja s posebnim vlakom ob 18.35.
Za postaje od Trebnega do Metlike in za šentjanžko progo z rednim vlakom ob 19.10.
Za postaje od Lavrice do Velike Loke s posebnim vlakom ob 19.25.
Za one udeležence iz štajerske, ki potujejo na Brezje, bo vozil poseben vlak z odhodom iz Ljubljane ob 20.45. Povratek z Otoč v ponedeljek 21. julija ob 9.10.

V lastnem interesu vsakega udeleženca je, da potuje brezpogojno s tistim vlakom, ki je določen za njegovo postajo.

Vsi udeleženci z gorenjske in kamniške proge izstopajo in vstopajo tako pri rednih kot pri posebnih vlakih v Ljubljana-Šiška.

Po končanih polnočnicah je del množice odšel prenočevati, nekateri na skupna prenočišča, drugi k svojim sorodnikom, prijateljem ali znanjem. Večina množice pa je napravila tako, kakor pravijo naši ljudje, kot romarji na božjih poteh: prebdeli vso noč. Nekateri so ostali kar v cerkvah, kjer so se do jutra pri vseh oltarjih druga za drugo vrstili sv. maše, kajti v Ljubljano je prispelo toliko duhovščine, tuje in domače, da je bilo kar težavno vprašanje, preskrbeti vsem tem priložnost opraviti sv. daritev. Verniki so se po cerkvah vedli nadvse spodobno kljub temu, da je bila skušnjava spanca velika in bi bilo prijetno malo zakimati z glavo. Toda ljudje so vzdržali.

Drugi, ki niso mogli najti prostora v cerkvah, so se podali v ljubljanske gostilne in kavarne, ki so bile odprte vso noč. Tu so ob skromni merici vina pričakali jutra.

Premnogi, ki jim revščina ne dovoljuje takšnih obiskov, pa so ostali kar na ulicah. Nekateri so se stisnili na klop, polegali ob spomenikih ali ob ograjah, po stopniščih in ujeli kakšno urico krepčnega spanja.

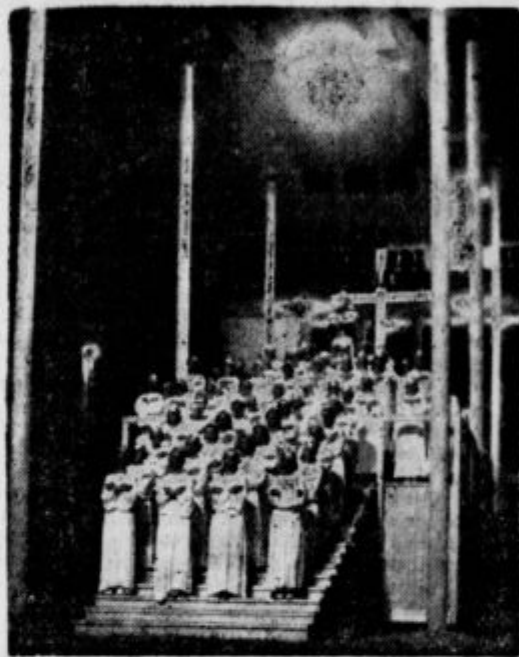
Spet drugi so vso noč hodili po ulicah, si ogledovali prekrasne razsvetljene izložebe ljubljanskih trgovin, tako da je bila Ljubljana vso kongresno noč živahna kakor drugače ob belem dnevu. Razpoloženje romarskih množic je bilo odlično in noč je potekla v najlepšem redu brez vsakih motenj. Vso noč je vozil tudi ljubljanski tramvaj.

Ljubljanska kolodvorska postaja je bila vso noč v živahnem vrvežu. Z vsakega vlaka, najsi je pripeljal iz katere koli smeri, so se vsipale skupine ljudstva, narodne noše, verske in prosvetne organizacije s prapori ter godbe. Na Masarykovi cesti so prihajajoče sprejemali reditelji, ki so bili vso noč na nogah, jim dajali pojasnila ter jih usmerjali v mesto. Vso noč so na raznih prometnih točkah in križiščih poslovala na prostem informacijske pisarne, ki so tudi žigosale legitimacije za znižano vožnjo na povratku. Stanovanjski odsek v Vzajemni zavarovalnici je posloval vso noč.

Narod prihaja

Naposled je napočil veliki dan, ki mu je bilo usojeno, da ob sodelovanju desetisočglavih množic vernega slovenskega ljudstva veličastno zaključijo VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani. Nad Ljubljano se je razpelo pre-

krasno sončno jutro in z žarko lučjo razsvetlilo pestro podobo našega mesta. Ceste in ulice, ki vso noč niso izgubile videza nenavadne živahnosti, so se davi razgibale v slikovitem vrvenju. Ze so prišle iz bližnje in daljne okolice, od dolenske, gorenjske, zasavske, in notranjske, prihajati v mesto prve skupine ljudstva, ki so se podale v Ljubljano peš. Skoraj vse skupine so imele svoje zastave in prapore, med njimi so blestele narodne noše in fantovski ter deklški kroji. Po cestah, ki vodijo na Dunajsko in Masarykovo cesto, so po obeh pločnikih polzeli potoki ljudstva, ki so se na Dunajski cesti pred rampami strnili v veliko reko. Močne skupine so prispale še davi s posebnimi in rednimi vlaki. Od železniškega prehoda pa do Stadiona je bila danes Dunajska cesta podobna dostojanstvenemu živemu veletoku, ki se je umerjeno valil proti Stadionu. Ta veletok je nudil čudovito sliko: prapori, zastave, skupine narodnih noš, slovenskih fantov in deklet v krojih, gruče krepkih, resnih kmečkih možkov, ponosnih fantov, skupine naših vrlih kmečkih mater in deklet, med njimi pa njihovi vodniki, slovenski duhovniki. Od časa do časa so rampe na železniškem prehodu liki vodne zatornice prekinile ta veletok in na južni strani prehoda je prav tako hitro nastala gneča. Bolj kot kdaj koli je ob tej priložnosti stopilo v jarki ljudi na plan naše nereseno kolodvorsko vprašanje. Med tem veletokom, ki se je dostojanstveno romikal proti Stadionu, pa so kakor okretne ritke švigali reditelji in uravnavali njegov veletok. Na stečaj odprtih vrat je Stadion sprejemal ta veletok množic v svoje okrilje.

Zbor angelov v »Igre o kraljestvu božjem«.

Ljubljana pri polnočnicah Verniki so v tisočih pristopali k sv. obhajilu

Ljubljana, 30. julija.
Ljubljana je bila vso noč po koncu. Oživali so spomini na nepozabne evharistične dneve pred 4 leti, ko so bili tudi redki tisti, ki so šli po-
živati. Ze od sinoči so začele prihajati velike množice ljudstva z vseh krajev dežele. Prihajale so v avtobusih, v vlakih, z navadno konjsko vprego. Prihajale so vso noč. Od zelo daleč nekateri. Od hrvaške meje, iz Gorskoga Kotarja, iz litijskih hribov, s trojanskim brd so prišli tovarni avtomobili, polni, nagnečeno polni ljudi s križem v gumbnici, da se udeležijo velikega dne. Vlaki so jih privlačili iz štajerske in dolenske. Gorenjska je začela pritiskati v jutranjih urah.

Po ljubljanskih ulicah se je prikazalo drugo ljudstvo, drugi obrazi, druge obleke. To je tisti slovenski narod, ki živi svoje tiho, skromno življenje zunaj po deželi, dela, gara, strada, a ki vedno zasede prestolico Slovenije kot svojo lastnino, kadar je praznik slovenskega naroda. To ljudstvo da dnevu pravo vsebino. Mogočno, ponosno stopajo po ulicah, kakor da bi vedeli, da tudi v Ljubljani hodijo po svojem. Tisti, ki so prišli ponoči, so zasedli trge, stopnišča cerkva, cerkve same. Prišli so romarji in okrog cerkve jih je najbolj domače, njim, ki v svojem srcu nosijo živo, nepokvarjeno vero. Niso prišli na zabavo, niso prišli za kratek čas, prodajati radovednost. Prišli so moliti v Ljubljano na praznik, ko slovenski narod moli. Ko bo praznik mimo, bodo spet odšli nazaj na svoje daljne domove, pripravljeni, da se spet vrnejo, kadar bo hotel spregovoriti narod.

Ljubljana in tisti, ki so se mogli že večeraj odtrgati od dela, je sinoči zasedla Stadion do zadnjega kotička. »Igra o kraljestvu božjem« je bila doživljaj, ki bo šlo v zgodovino. Teh prizorov ne bo nihče pozabil. Množice, ki so proti polnoči zapustile Stadion, pa se po večini niso vrnile na svoja stanovanja, marveč so se razkropile po ljubljanskih cerkvah, kjer so bile polnočne pobožnosti, molitvene ure, pridige in sve-te maše, ki so jih brali škofje, ki se kongresa

udeležujejo. Na evharističnem kongresu pred 4 leti smo gledali veličastni nočni pohod 30.000 mož, ki so nemo, s baklami v rokah več kot dve uri stopali proti Stadionu. Letos je ta posebnost izpadla, toda mesto nje so bila pripravljena polnočna češčenja, ki so imela tudi svojo posebno privlačno silo in so privezale nase na desetisoče ljudi v molitvi. Kdor je hodil ponoči okrog ljubljanskih cerkva, si je mogel nabrati neizbrisne vtise ljudskih množic, ki so se trgale iz ulic in mračnih ozadij, v gručah, v trumah, v strnjenih valih, ter so se šle po cerkvah, ki so razsvetljene žarele in vabile.

Po ljubljanskih cerkvah

O nobeni nočni pobožnosti ne moremo reči, da bi bila katera lepša, bolj veličastna in bolj obiskana, kakor druge. Vse cerkve so bile polno zasedene, povsod je vladalo isto razpoloženje, mirne, prepričane vdanosti, ki je izraz duše, ki veruje v Boga.

Cerkvena oblast je odredila, da so bile nočne pobožnosti po naslednjih ljubljanskih cerkvah:

V stolnici je imel službo božjo papeški nuncij Hektor Felice in je bila cerkev nabito polna ter se tudi po končani službi božji ni hotela izprazniti.

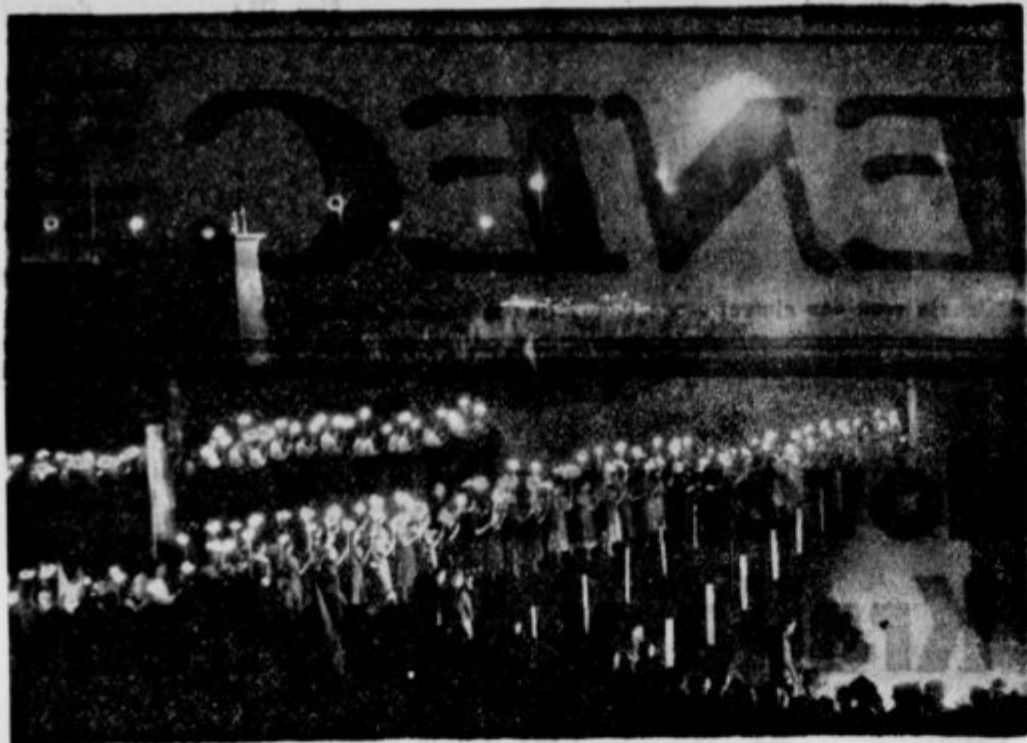
Pri frančiškanih je opolnoči maševal msgr. Nutti, škof iz Aleksandrije v Egiptu. Frančiškanska cerkev se tako rekoč ni vso noč izpraznila. Čudovito je bilo petje, ki je odmevalo iz cerkve daleč naokrog Marijinega trga, kjer so stale trume ljudi, ki v cerkev niso mogle.

V župnijski cerkvi sv. Jakoba je imel polnočno sveto mašo dubrovniški škof dr. Carevič in je narod zasedel cerkev do zadnjega kotička, medtem ko so mnogi stali zunaj naokrog in se v tihi molitvi družili z verniki v cerkvi.

V župnijski cerkvi v Trnovem je maševal reški škof msgr. Camozza, ki je spregovoril tudi nekaj v slovenščini, ter moramo tudi o tej

Prihod na Stadion pred začetkom sv. maše ko nepregledne množice še vedno v gostih tokih prihajajo.

Veličasní prizori z »Igre o kraljestvu božjem« na Stadionu v soboto, dne 29. julija zvečer.

nočni pobožnosti reči, da je bila nad vse veličastna. Trnovska fara, ki so se ji pridružili še mnogi z Barja in izanske okolice, je dala nočnemu čiščenju poseben sijaj.

Pri Sv. Petru je maševal in pridigal krški škof dr. Srebrnič. Cerkev je bila polna, prepolna. Okolje cerkve je bilo polno romarjev, ki niso več mogli vanjo. Cerkev je bila čarobno razsvetljena ter je žarela v noč kot nočna monštranca, vredna fare, ki je največja v škofiji.

V cerkvi sv. Jožefa pri oo. jezuitih je maševal subotički škof msgr. Budanovič. Cerkev je bila zasedena do zadnjega prostora in še po Zrinjskega ulici so se trle množice.

V cerkvi Sreča Jezusovega pri oo. lazaristih je maševal škof iz Senja dr. Burič. Notranjost cerkve je bila čudovita, polna vernikov, ki so tudi po končani službi božji prihajali in odhajali.

Pri Uršulinkah je maševal lavantinski vladika dr. Tomažič. Cerkev sama je bila čarobno razsvetljena in vse polnočne ure so se pomikale gruče temnih siluet tja čez pločnati trg v cerkev, kjer je nočno čiščenje poteklo iz izredni zbranosti.

V župnijski cerkvi sv. Družine v Mostah ni bilo prostora za množice vernikov, ki so stale okrog prelepe lesene cerkvice po tratah in sledile službi božji, ki jo je daroval stari prijatelj moščanske cerkve belgajski nadškof dr. Ujčič.

Karmeličanke na Selu so imele »svoje« kardinala, ki je vodil polnočnico. Beneški patriarh kardinal Piazzia je služil sveto mašo in majhna cerkev ni mogla sprejeti vseh častilcev, med katerimi je bilo mnogo takšnih, ki so prišli od daleč v hram karmeličanskih molitev.

V župnijski cerkvi v Spodnji Šiški je maševal mostarski škof dr. Mišič in je bila tudi ta cerkev mnogo pretesna, da bi bila mogla sprejeti množico vernikov, ki so pritisnili v Šiško od vseh krajev.

V župnijski cerkvi na Viču je imel polnočno sveto mašo goriški nadškof Karel Margotti.

Verniki so cerkev napolnili do zadnjega kotička. Ljudsko petje je bilo nekaj izrednega.

V župnijski cerkvi sv. Cirila in Metoda za Bešigradom je bral polnočno sveto mašo in pridigoval župnik p. Zakrajšek in je bila ta slovesnost ena med najlepšimi. Ljudstva se je kar trlo vsenaokrog cerkve, ki je bila zasedena do zadnjega prostora. Množice, ki so vso noč valovile okrog Stadiona, so se ustavljale v cerkvi in pred njo ter opravljale svoje romarske pobožnosti.

V kapelici zavetišča sv. Jožeta pa je maševal tržaški škof msgr. Santin in je bila ta pobožnost, ki ji je prisostvovalo tudi mnogo vernikov od drugod, ena med najglednejšimi.

Na Rakovniku je opravil nočno sveto mašo kitajski škof msgr. Čeng. Rakovniška cerkev, čeprav ogromna, je bila mnogo, mnogo premajhna, da bi bila vzela pod svoje okrilje tisoče vernikov, ki so se iz posebnih razlogov hoteli romati na Rakovnik.

Od vseh cerkev, kjer so bile nočne pobožnosti, javljajo, da je bila udeležba pri sv. obhajilu naravnost ogromna, kar je dokaz, da je ljudstvo kongres Kristusa Kralja pravilno razumelo kot izključno verski praznik.

Po župnijskih cerkvah v sredini mesta so se po polnočnih skoraj povsod nadaljevale sv. maše v nepretrganem sporedu do jutra, da so se številni duhovniki, ki so se udeležili kongresa, mogli razvrstiti. V mnogih cerkvah so verniki kar ostali ure in ure, če pa so nekateri odšli, so takoj pritisnili drugi. Lahko rečemo, da se je verska manifestacija kongresa Kristusa Kralja začela opolnoči in traja nepretrgano dalje.

Ljudske množice se obnašajo temu primerno. Nikjer nobenega nereda, nikjer nobenih prizorov, na katere je človek navajen pri drugih prireditvah, nikjer niti preglasnega govorjenja. Slovenski narod je prišel na kongres, kakor gre na kakšno priljubljeno romarsko pot, ves goreč, ves v pričakovanju notranjih okrepčil, ki jih potrebuje, da more vzdržati pri svojem napornem življenju.

Sveta maša na Stadionu

Občestvo slovenskega naroda pred Kristusom Kraljem

Ljubljana, 30. julija. Naš ponosni Stadion je danes spet bil priča velikemu slavlju. Spet je sprejel na svoje silne prostore pisano občestvo slovenskega naroda. Ob najlepšem vremenu, ko je juljsko sonce že začelo dobivati svojo moč, so se polnile brezine tja do glavne tribune. Se preden je prišel v areno sprevod, je bil Stadion tako rekoč že poln. Bogve odkod so prihajale te množice, ki so več ko eno uro mirno prihajale skozi vhode na Dunajski cesti. Neprestano so se vsipali ljudje skozi široka vrata in se pod obzirnim vodstvom rediteljev stisnili v zgoščeno množico in okrog 9 na nabrežinah že ni bilo videti drugega kot glava pri glavi. Nastala je lepo pisana slika, ki jo menda more na tako lepo nedeljo ustvariti samo slovenski narod.

Nekaj minut pred 9 je začel teči na Stadion

sprevod. Srednja vrata so se slovesno odprla in prikorakali so najprej sivi kroji slovenskih fantov. Njihovi prapori so kot bojna znamenja našega rodu šli v krog arene, nabrežine so vzvalovile v navdušenju, vročine nismo več čutili, stadion je oživel. Za njimi, ki jih je bila dolga, željnostna vrsta, so prikorakale dekleta, prav tako s svojimi prapori, ki so po drugi strani šle okrog arene in se postavile pod slavnostno tribuno.

Za njimi so ponosno in samozavestno prikorakali zastopniki poljskih mladinskih organizacij, ki so po sredi arene s svojimi prapori krepko rezali proti oltarju. Nato je prišel dekliški naraščaj, za njimi pa so se kot poljsko cvetje vsule narodne noše. Nad njimi so plapolale zastave. Navdušenje se vedno stopnjuje, narod je vesel samega sebe.

Na častni tribuni

Na častni tribuni so zavzeli prva mesta:

Zastopnik Nj. Vel. kralja divizijski general Stefanovič.

Poleg njega je sedel zastopnik predsednika vlade dr. Ružič. Dalje so bili na vladni tribuni gradbeni minister dr. Krek, minister za telesno vzgojo ljudstva Čejović, ministra brez listnice Snój in Maistrovič s soprogo. Na vladni tribuni so bili še ban dr. Marko Natlačen s soprogo in zastopnik zunanjega ministra svetnik zunanjega ministrstva dr. Golias.

Na častni tribuni so bili v prvi vrsti zastopnik predsedništva senata podpredsednik senata dr. Miškul in senator Šmodej, ki je zastopal tudi predsedništva senata dr. Korošca. V prvi vrsti je bil tudi poslanik poljske republike grof Dembički s soprogo, poleg njega je sedel podpredsednik narodne skupščine Mihelčič Alojzij.

V prvi vrsti so zavzeli prostore vsi nadškofje in škofje, ki so prišli na kongres v Ljubljano. Vsi so bili v slovesnem ornatu. To so: msgr. Hektor Felice, nadškof in apostolski nuncij na jugoslovanskem dvoru; msgr. dr. Alojzij Stepinac, nadškof zagrebški; msgr. dr. Carlo Margotti, nadškof goriški; msgr. dr. Josip Ujčič, nadškof belgajski; msgr. dr. Anton Akšamovič, škof dijakovski; msgr. Rog. Beausard, pomožni škof pariski; msgr. dr. Kvirin Bonefačič, škof splitski; msgr. Ludovik Budakovič, škof eplitski; msgr. dr. Viktor Burič, škof senjski; msgr. dr. Hugo Camozzo, škof reški; msgr. dr. Josip Carevič, škof dubrovniški; msgr. Damjan Čeng, škof, apostolski prefekt v Cantuogu (Kitajskaj); msgr. Ladislav Goral, pomožni škof lublinski; msgr. Kirilo Kurtev, škof, apostolski administrator v Sofiji; msgr. dr. Hieronim Mileta, škof šibeniški; msgr. Alojzij Mišič, škof mostarski; msgr. Michelangelo Nutti, škof aleksandrijski; msgr. Antonio Santi, škof tržaški; msgr. dr. Josip Srebrnič, škof krški; msgr. dr. Ivan Tomažič, škof lavantinski.

Od zastopnikov škofov in raznih redov so sedeli na tribuni:

P. Dominik Mandič OFM, zastopnik generala frančiškanskega reda; kanonik dr. Anton Sancho, zastopnik španskega episkopata; pater Linus Prah, provincial kapucinekega reda; pater Josip Ledit, zastopnik generala reda jezuitov; kanonik Mihael Wagner, zastopnik škofa grškega; msgr. František Jemelka, zastopnik škofa olomučkega, don Jakob Vreske, zastopnik škofa barskega in primasa srbskega; dr. Fran Rogoš, zastopnik škofa iz Szombatelyja (Madžarska); Božo Ivanuš, generalni vikar in apostolski protonotar, zastopnik škofa banjaluskega; p. Privat Bellard v zastopstvu vrhovnega predstojnika asumpcionistov Gerias Queenarda.

V prvi vrsti je sedela tudi vojvodinja Mecklenburska.

Spored sprevoda danes popoldne

1. Odpre papeževa in državna zastava.
2. Fanfara.
3. Veliki križarji.
4. Velike Klarice.
5. Zveza fantovskih odsekov.
6. Vodstvo dekliških krožkov Ljubljana in Maribor.
7. Zastopstva:
 - Društvo za varstvo vajencev v Ljubljani.
 - Društvo za varstvo deklet Ljubljana in Maribor.
 - Društvo za mladinske domove.
 - Škofijsko društvo za varstvo sirot.
 - Družba sv. Rafaela in izseljenska zbornica.

Na častni tribuni so bili nadalje: župan mesta Ljubljane dr. Jure Adlešič s soprogo, rektorja je zastopal dekan juridične fakultete dr. Viktor Korošec, podban dr. Stanko Majcen, pomočnik komandanta brigadni general Dodič, pomočnik upravnika mesta Belgrada Drago Jovanović, nato predsednik apelacije dr. Golias, Bogoslovno fakulteto je zastopal vscutiški prelat dr. Franc Grivec.

Dalje so bili na tribuni navzoči: predsednik kongresa dr. Pitamir, župan mesta Maribora dr. Juvan, župan mesta Čeha dr. Voršič, ravnatelj železniške direkcije inž. Kavčič, senatorja dr. Schaubach in dr. Kulovec, vsi slovenski po-

slanci, predsednik OUZD inž. Sodja, podpredsednik kongresa, bivši predsednik madžarske vlade Karol Huszar, namestnik šefa Centralnega presbira v Belgradu Boško Bogdanović, poljski generalni konzul v Zagrebu Pol, zastopnik francoskega konzula v Ljubljani Liasera, ravnatelj francoskega dnevnika »ECHO de Belgrade« Jean Bourguin. Uredništvo »Slovenca« sta zastopala glavni urednik dr. Ahčin in urednik Franc Terseglav.

Na tribuni so bili vsi člani predsedništva kongresa z generalnim tajnikom Metzgerjem in svetnikom Kalanom na čelu.

Kardinal prihaja

Z vrha glavne tribune zmagoslavno zadone fanfare. Ob srednjem vходу v stadion se pojavijo bela oblačila duhovnikov in kot veletok gredo sredi množice proti oltarju. To je silno dolg sprevod samih belih oblačil, ki kot sveža reka dele stadion v dve polovici.

Se enkrat zadone fanfare, ob vходу se pojavijo škrlatnordeča oblačila škofov — kardinal prihaja.

Ob glavni tribuni stoji 600 pevcev, pred nje kot vajen vojskovodja stopi kanonik dr. Kimovec, ki z vso močjo svoje duše in skušeniimi rokami izvabi iz te množice kot iz enega grla veličastno pesim: »Ti si Peter skalac.

Stadion, ki je medtem že ves poln, zaplapol v njivi belih robcev, sliši se le močna pesem pevskega zbora, po sredi stadiona se pomika sprevod duhovščine in škofov s kardinalom in njegovim spremstvom. V tem veličastnem trenutku v stadionu ni drugega kot beli robci, kardinal kot zastopnik papeža in silni odmev »in peklenska vrata je ne bodo zmagale«. Pevci pojo kot urejena vojska, množica je navdušena in vendar vlada po vsem stadionu veličasten mir.

V tem veličastju je kardinal legat prišel do oltarja. Skozi vhode stadiona pa se še vedno vsipajo množice, ljudi ne zmanjka. Po stadionu je krasen pogled. Zgoraj ob obeh straneh glavne tribune teče ob dnu nabrežini strnjen venec cerkvenih redov, ki kot živa krščanska ljubezen oklepa areno. Nad njim se kopičijo narodne noše, ki segajo prav do vrha nabrežin. Vzdušje po nabrežinah do vходов na Dunajski cesti je glava pri glavi, sredi arene veličastno stoji oltar, okrašen s slovenskimi butarami, ob oltarju so na eni strani urejeni odseki slovenskih fantov, na drugi strani slovenskih deklet, spodnja polovica arene je eno samo polje ljudstva.

To je živo občestvo slovenskega naroda, tu je vse, kar slovenski narod premore, vsi stanovi, vsi kraji, vse starosti. Človek bi moral imeti srce iz

kamna, če se mu ne bi vzbudila ljubezen, ko hodi med to množico, ki s svojo navzočnostjo v vročini in žejni časti Kristusa Kralja, izpričuje svojo vero in dokazuje življenjsko moč samega sebe. Tu so, z očmi uprtimi proti oltarju, kmetje iz Prekmurja, Belokranjci v svojem platnu, zagoreli Stajerci, žagarji in drvarji iz Notranjske, Gorenjci s širokimi rdečimi dežniki — in še toliko naših bratov z vseh kotov slovenske zemlje, tudi izza meja. Tu ni nikogar, ki ni za ta kongres kaj žrtvoval. Prestal je dolgo pot, tu prenaša vročino in žejo, noč so večinoma prebili v pesmi po cerkvah in pod milim nebom, najbližja okolica Ljubljane je vsa v organizaciji — sodelovanje vseh je ustvarilo to lepo sliko, Bogu v čast in nam v dokaz, da smo.

Sveta maša

Ko se je pesem pevskega zbora polegla, so z vrha tribune spet zadonele fanfare in naznanile začetek sv. maše. K oltarju je v slavnostnem ornatu pristopil kardinal legat ob asistenci kanonikov dr. Zupana in Šiške in arhidijakona generalnega vikarja prelata Ignacija Nadraha.

Legatova pridiga

Med sv. mašo je kardinal legat imel pridigo, ki jo je začel v francoskem, nadaljeval v poljskem, nemškem in italijanskem jeziku in jo zaključil v slovenskem jeziku. Prenos po zvočnikih je bil odličan, zato je ves stadion mogel v največji zbranosti poslušati njegove besede, ko je govoril o božjem kraljestvu med nami. Med sv. mašo so peli pevci latinsko mašo »De angelis«, med posameznimi deli pa je bilo ljudsko petje, ki ga je spet mojstrsko vodil kanonik dr. Kimovec.

(Nadaljni potek slovesnosti na Stadionu, kardinal-legatovo pridigo in popoldanske slovesnosti bo objavil »Slovenski dom«, ki izide drevi tudi za vse naročnike »Slovenca«).

Poljski akademiki na kongresu

Laskava izjava vodje in zastavonoše

Ves čas slavnosti kongresa Kristusu Kralju so vzbujali posebno pozornost poljski akademiki s svojimi lepimi študentskimi uniformami ter tudi visokoškole, ki so prišli z zastavo svoje akademske kongregacije. Večinoma so udeleženci iz katoliškega društva »Romac«, pa tudi druga društva so zastopana. Sicer bi bila udeležba poljskih akademikov veliko močnejša, ko bi bile politične razmere drugačne, tako pa so prišla samo zastopstva, ki pa častno predstavljajo katoliško silo med poljskimi visokošolci. S seboj so prinesli diplomo, ki so jo izročili Slovenski dijaški zvezi kot dokaz skupnih ciljev ter znamenje tesnejšega sodelovanja. Ob tej priliki smo se obrnili na zastavonošo in vodjo skupine, gospoda Konrada Lasaka, ki je obenem tudi tajnik dušebrižništva akademikov in ga prosili za kratko izjavo, ki naj jo v imenu poljskih visokošolcev da našemu listu.

Gospod Lasek je izjavil: »Dandaj sem poznal Jugoslavijo samo iz priporočil in knjig. Slišal sem o jugoslovanskih, grških in rimskih izkopaninah, o lokih starodavnih romanskih katedralah in beneških palačah na bregovih sinjega Jadrana in o lepih krajih Slovenije, »podobe rajne«, kot poje vaš pesnik. Razen teh spominov sem poznal tudi dela Meitroviča. Ako je res, da se umetnost rodi iz duha in je

sama duh, tedaj vidim v spomeniku Grgurja Ninskega v Splitu vso velikost Jugoslovancov. Neizmerno sem srečen, da morem ob priliki teh par dni kongresa Kristusa Kralja preživeti v prestolnici Slovenije. Skupna verska manifestacija naj bi nas še bolj združila, vas Slovence z nami Poljaki, kakor nas družijo že naša slovanska kri. Pri nas na Poljskem vse začenjamo s križem, z Bogom, pa naj bo to začetek žolskega leta v osnovni šoli ali pa na univerzi, in največji učenjak — profesor poklekne na ole »bruce« k Gospodovi mizi. Nič ni torej čudnega, da so katoliške visokošolske organizacije tako močne in da štejejo katoliške organizacije samo na poznanski univerzi 700 aktivnih članov.

Ob priliki tega kongresa sem se mogel prepričati, da je slovenska akademska mladina zelo navezana na svojo vero. Toda še poprej mi je bilo znano, da je slovenska akademska mladina vedno zelo častno zastopana na kongresih »Par romane«. Ker imamo to pred očmi, smo prepričani, da se na tej poti še bolj utrdi že znano slovensko-poljsko prijateljstvo. V želji, da pokažemo svojo radost ob tako srečnem sodelovanju, smo prinesli akademski zvezi častno diplomato kot prijatelji vaših katoliških organizacij na Poljskem.

Teško se bomo ločili od bele Ljubljane, kjer smo z vašimi slovenskimi tovariši pred prestolom Kristusa Kralja preživeli tako lepo, nepozabno trenutke. Toda upamo, da se kmalu vidimo na naši dragi, neogroženi poljski zemlji.

Tudi mi smo hvaležni poljskim akademikom, ki so s svojo udeležbo dali sijaj naši veliki manifestaciji ter bili nekako narodna telesna straža svojemu primasu, ki so ga s svojimi zastavami in dvignjenimi študentskimi sabljami spremljali ob sprejemu v stolnico, pa tudi sicer želimo, da bi sodelovanje slovenskih in poljskih akademikov rodilo najboljše sadove ter pomagalo v slovenskih deželah utrjevati kraljestvo Kristusa Kralja.

Odlična zdravstvena služba

Zdravniška služba je odlično organizirana. Vodi jo g. dr. Janer Schratt, sodeluje pa pri tem 53 zdravnikov. Hujših primerov na Stadionu ni bilo nobenih, razen primerov hipe slabosti ali onemoglosti od žje. Zdravnikom so pomagale številne zaščitne sestre, samaritanke, ki jih je bilo 120, 50 samaritanek in nad 50 skavtov. Vsi prav lepo in požrvalno sodelujejo in pomagajo ljudem, če je treba.

Patrijarh kardinal Piazza blagoslavlja kongres in narod, ki ga je priredil

Kardinal Piazza (levo) v spremstvu u belgrajskega nadškofa dr. Učiča.

Njegova eminenca patrijarh beneški in kardinal Piazza je po sv. maši blagovolil sprejeti urednika »Slovenec« in mu je dal za naš list naslednjo izjavo:

Blagoslavljam ta prelepi kongres in narod, ki je priredil tako lepe dni v slavo in čast Kristusa Kralja. Vsega me preveva silno navdušenje nad vsemi sijajnimi prireditvami teh dni in sem — ponovno izjavljam — poln navdušenih spominov na vse, kar sem videl. Blago-

slavljam tudi vaš list »Slovenec«, ki je tako lepo spremljal vse te dni.

Ant. Učič
Piazza

Poln Stadion pri 'Igru o kraljestvu božjem' Sodeč po prodanih vstopnicah je bilo snoči na Stadionu 50.000 ljudi

Ljubljana, 30. julija.

Večer, ki ga je preživelo sinoči naše mesto, je bil poln pobožnega nemira, rahlo zasenčenega z nestrpnostjo pričakovanja pred velikim dogodkom, šumnega od pretakanja množic, pestrega od predstav, ki so v tišini družile kakor godba srca v eno misel. Ze ob zaključnem zborovanju se je na množice razprostrlo kakor radostne peroti zadovoljstva, kakor po dobro opravljenem in plodov darujočem delu. To razpoloženje pa se je, bolj ko se je odmikal dan in se nagibal v večer, stopnjevalo od ure do ure.

Reke naroda

V mestu je vrelo kakor v panju. Tokovi množic so vrel nezadržano, brez konca in kraja so preplavljali ulice, neugnano hiteli proti severu. Hodniki so bili polni, ljudstvo se je selilo. Jasen, miren, zmerno gorak poletni večer je stopnjeval dobro voljo v pristržno veselje; otroška je bila radost ob zavesti, da se bo kmalu zgodilo nekaj velikega.

Za gorami je tonilo v plemeniti, mirni večerni zarji vroče poletno sonce, brez moči že, poslavljal se je od dneva, ki ga je zlatilo s svojo lučjo. Na severu so se kazale že napol zabrisane brdnice grebenov in vrhov, ki v svojih kamenitih nedrih še skrivajo sneg in se zvečer hladno umikajo ter preživljajo noč sami zase, odmaknjeni od ravnine, nedostopni, polni plaščne neznanosti.

Lepa je bila ta ura in blagoslovljena. Utegnila je srce napolniti z ljubeznijo do te drage zemlje, z ljubeznijo, v kateri je bilo prav toliko bridkosti kakor radosti. Na zahodu je žarelo nebo, umirjena črta hribovja ga je parala. V čad in skrivnostnost so se že utapljale visoke gore na severu, odpravljale so se k počitku, nedostopne ljudskemu navdušenju in občutovanju, bolj prikazni kakor stvarna veličina. Izgubljale so pezo, razrahljale se je njihova zveza z ravanjo. Le še majhni griči so nam ostali blizu, grički in hrički in gorice, ki kraljujejo nad vsemi, ljudstvu blizu s svojo zmerno višino, čustvu naklonjene s svojo somračno, ravno prav skrivnostno zamaknjenostjo: vzvišeni kraji, kamor kmet od dela upre svoje oči, ker ve, da mu od tam prihaja pomoč. Zdelo se je, da s tega venca, ki je povsod na višjih okronan s cerkvico, za katero so znosili gradivo v višavo pobožni predniki, done v tih večer glasovi zvonov, daljnih, sredi bližnjih, ubranih.

»Zdrava Marija« nad milijonskim narodom

In bratje teh zvonov na višavah, ki kraljujejo nad ravnino in bde nad stotisočimi hišami, v katerih snuje, dela in najde počitek milijonski narod, zvest Bogu in sebi, so zapeli v večer »Zdravo Marijo«. Mogočno in pristržno hkrati so doneli v večer, ki ga je vedno bolj pregrinjala noč s svojim črnim, zametastim plaščem.

Na hladnem, kakor s srebrnim prahom posutem večernem nebu, ki je vedno bolj temnilo svojo sinjino, so zagorele nebeske luči. Zvezda za zvezdo je posvetila in s svojo nežno lučjo razveselila popotnika, ki se je podvizal na samotnem kraju; nagnala ga je k zamišljenosti in ga spomnila, da sta naglica in želja, ki sta ga usmerjali k varnemu domu za čez noč, le zemski odsev želje, ki ga žene na poti k večnemu domu.

Meglice so že vstajale z Barja, pregrinjale so Ljubljansko polje z zametastim prestiralom. Domačim, ki so ta čas speli po beli cesti proti severu, je bila ta ura pristržna, vsej veliki množici ljudstva, ki je prihitala iz tako različnih krajev naše domovine, da bi se poklonila Gospodarju sveta in preskrbnemu Varuhu pokrajine, v katere je bil razmetil narode, pa se je prav po neznanosti zdelo na moč mikavna in skrivnostna.

Dunajska cesta je sprejemala tokove, ki so vreli iz vseh ulic in cest vanjo. Mogočna reka se je valila. Cesta je bila nemirna; avtomobili so švigali, kakor iz panja se je dvigal zamolkli šum pogovorov, klicev, vprašanj.

Stotisoč oči ...

To je bilo prizorišče za skupnostno »Igro o kraljestvu božjem«. Sto tisoč oči se je upiralo vanje v želji in v upanju, da bodo že skoraj priče prizorov, ki bodo vezali pozornost in razgibali duha. Iz somraka, ki je obdajal stopnišča, bodo množice same spremljale in se udeleževale igre; skupna bo ta igra in tisti, ki bodo nastopali v areni, ne bodo nič drugega, kakor le del, majhen del občestva, ki se je v svoji vnemi bolj zagnal, in misli, ki vzemirajo in zaposlujejo vse, povedal na različnejši način. Srečna misel, zavidanja vreden uspeh!

»Igra o kraljestvu božjem«

Ne moremo reči, da je bila ta igra, prešibek, prebledel je izraz, in tega, kar obsega, niti približno ne izčrpa. To je bilo življenje, življenje, ločeno skoraj v nekem višjem smislu od zunanjega sveta, široko razprtega pod prostornim nebeskim stropom, s katerega je luna svetila v pokrajino, razločnosti prestirala s modrikastimi sencami, dajala potuho neresničnosti in ustvarjala prividnost, lebdenje. V sinjakstem čadu je ležala pokrajina s temnimi griči, polja so se izgubljala v meglicah, hrum mesta ni segel sem. Z vzvišenih krajev pa so pozdravljala v noč čudovita znamenja, bleščeči venci, križi, krone; križi z domov, katere so si bili zgradili ljudje, ki oklevajo od rojstva do groba med grehom in kesanjem brez kraja.

Petdeset tisoč ljudi je oklenilo varno, visoko zidovje pred zunanjim svetom. Oklenilo jih je in zbralo k skupni igri, da bi opazujočemu duhu pokazalo življenje; da bi ljudi odtegnilo vsakdanjnim malenkostim in jim misel, ki se kakor reka, ki ponika, zdaj kaže razločno, zdaj spet skriva pod oklep vsakdanjih brig, razgrnilo na razločen način, zvesto in natančno: duša, bolj del človeka, je zamaknjeni popotnik, ki se podviga k nebeskemu domu, pa se mora zaprti v ječi telesa stokrat in stokrat spodtakniti, zamisliti drugam, zamuditi ob stvarih, ki v zadnjem pomenu ne bi zaslužile pozornosti.

In prav v tem je veličina snočne skupne igre. Dogodek je bil podoben taboru, noči pri božjepotni cerkvi. Duh je zbran in se dviga k vzvišenim mislim. Tisoč drobnih malenkosti, skrbi in težav, ki jih mora prestati vsak posamezni romar, najde svojo smisel, opravičilo in uteho v celotnem pobožnem nastrojenju. Pod mogočnimi perotmi božjega varstva prihaja in se kaže človek iskreno z močne in šibke plati, kakor nagec stoji v svoji revščini, ganljiv, ker je prirečen v svoji neboljnosti.

Snočna igra je kazala življenje k zaključnim svečanostim

Snočna igra je kazala življenje. Pozornost je bila uprta v areno, kjer je skoraj pettisoč igralcev razvnelo in vezalo duha z bojem med Mihaelom in Antikristom. V areno, kjer je v noč donel porogljivi posmeš Antikrista, krohot njegovih zaveznikov, bahanje in zapeljivanje, ki so ga širili sedmeri naglavni greh, v areno, kjer so oklevali in padali posvetni in kjer so verni postajali skoraj malodušni, — do trenutka, ko se je nova krščanska mladina kakor spomladanski plazovi vili v mogočnih curkih od vseh strani v krčino in z lučjo in z močjo planenila, ki so ponazarjale ogenj srca, napravila konec temi, razsvetlila noč in pregnala Antikrista.

Gledalci so pri igri sodelovali z besedo in s pesmijo. In če kdaj, se je snoči pokazalo, da smo Slovenci narod pevcev, ljudstvo, ki ga je bil Gospod Bog obdaril s srčnim veseljem za nevezano, blagoslovljeno izražanje čustev in razpoloženja. Vsa Stadion je pel, mogočno je donel spev k tihemu nebu. Starčki in starke, moške in žene, fantje in dekleta in nedolžni otroci: vse je pelo iz srca, z navdušenjem, s pobožnostjo, ki je prihajala iz srca in netila sama sebe k vedno močnejšemu plamenu.

Vsak v tem od sveta ločenem prostoru je v sebi začutil ob svečani uri na jasen način, kako dejansko v vsakdanjem življenju, ko je skoraj prerasel s plevlom malenkostnih skrbi, neprestano bojuje trd boj za višje stvari, boj zase in za svojo dušo, boj za to, da peklenska vrata na tem svetu ne bi premagala nebeskega kraljestva. Boj, v katerem marsikdaj omahne, pa ga Mihaelov klic spet dvigne k pogumu, boj, za katerega si v dnu duše, čeprav večkrat šibak in premagan, zvesto želi, da bi bil ob kraju dobljen in zmago-slaven.

Skupna igra

Kako pristržna je bila ta skupna igra, ki jo je uokvirjalo življenje z vsemi svojimi šibkostmi, malenkostmi in vsakdanjnostmi! Misel, ki je družila vse. Ta pobožna pripravljenost za zbranost, je bila več kakor vse pisano besedilo in vsa mojstrstva igralcev ter vsi zunanji učinki: ta pripravljenost za zbranost, ta zamišljena pobožnost je mimo malenkosti kazala v petdesetih tisočih ljudi eno prepričanje in en značaj: slovenski človek je veren, zvest in vdan otrok Gospoda Boga, dasi tolikokrat slab, malodušen, neodločen, da zasluži šibe in modre očetovske kazni, ki ni huda, ampak odpira oči in naravnava dušo k popolšanju.

In ob tem skupnem doživljanju dogodka so prišle do izraza vse človeško-pračloveške stvari brez skrivanja, brez zadržavanja: nemirno tekanje, vrhanje, revščine in slabosti. Nekdo je bil žejen in se je napojil z vodo, drugi je iskal dinar,

da bi ga dal za malinovec, tretjega je ožulil čevlji, sam zase je sedel ob zidu in si hladil nogo. Nekdo je izgubil svojce, hodil je okrog in iskal, dokler jih ni našel; staro ženo je premagal spanec, sedla je in zadremala. Nekim je postalo v vročini slabo in samaritani so jih položili na postelje ter jih prevzeli v skrb. Pod temnimi mladimi topoli so stale barake, tam so usmiljeni ljudje, zdravniki s svojimi pomočniki in streljanci brezplačno pomagali vsem, ki so prišli k njim po pomoč. Reditelji so razporejali, razburjeni v svoji vnemi za red, vroči in nemirni od obilnega dela, po zidovih so čepeli tisti, ki so hoteli videti igro zastoj; kakor zrelo sadje se viseli po prizidkih ter popadali v travo ob prvi priliki, ko ni bilo nikogar, ki bi bil nanje pazil v bližini.

Vse to, vse te drobne malenkosti so ob robu kakor venec, v katerem je enako nesrečnega trnja kakor zaslužnih rož, oklepale areno.

Noč polnega pobožnega nemira

Kdo bo popisal množice, ki so se kakor veličastna reka valile po igri proti meemu? Kdo bo prikazal njihovo razpoloženje, kdo zapel čast in slavo njihovi požrtvovalnosti, njihovi živi veri, ki je nihče ne kuje v zvezde, pa je vendar tako trdna, da pretraja slednje pomanjkanje, prenese žejo in lakoto in prebije noč na mrzlem kamnu, na trdem ležišču, izpostavljena mrazu in nevšečnostim vsake vrste?

Ni ga, ki bi temu majhnemu, Bogu zvestemu narodu znal in utegniti zapeti dostojno hvalnico! Tem ubogim, od življenjskega truda in dnevnih peze zgrbljenim, grčaviim ljudem, tem srcem, ki morajo prestati tisočera razočaranja, tem v boju za vsakdanji kruh opustošenim, plemenite besede tako težnim dušam! — Slavnosti so in mogočni v svoji skromnosti, kri in seme naroda, kri in seme, ki s svojo narodo izroča pokolenju za seboj izročilo vere, vere in zaupanja v božjo voljo, ne omajne, kakor studenec čiste, žive in neutrudne vere, ki je trdna kakor hrast in ki je ne more omajati noben vihar iz življenjskih razočaranj, nobena prekucija v velikem svetu!

Ta narod je sinoči gledal in poslušal, govoril in pel pri »Igru o božjem kraljestvu«. Stari in betežni, bolj lačni kakor siti, s tisoč nadlogami obremenjeni so prihitali iz vseh krajev Slovenije z mladino in z možmi, z ženami, z dekleti in z otroki. Tod je mož pestoval dojenčka, ki mu ga je žena za hip položila v roke, tam je nosila mati sinčka, ki je komaj dobro spregovoril, šuparamo: okrog vratu se je je oklepal, glavica se mu je zaupljivo povesila k mamičini, oči so se mu zapirale. Tam epet je vzel v naročje oče sinčka, pravega korenjaka, ki se doma že prešerno preganja, pa ga je utrudila hoja, na ramo. Zvedavo gledajo njegove drobne oči, vajene le ekromne svetlobe v domači koči, v velike, neznanke luči nočnega mesta. Ob ograji sedi žena; noge so jo pekle, pa je sezula čevlje. Iz cekarja si vzame večerjo, ni denarja, da bi sedla za mizo v gostilni.

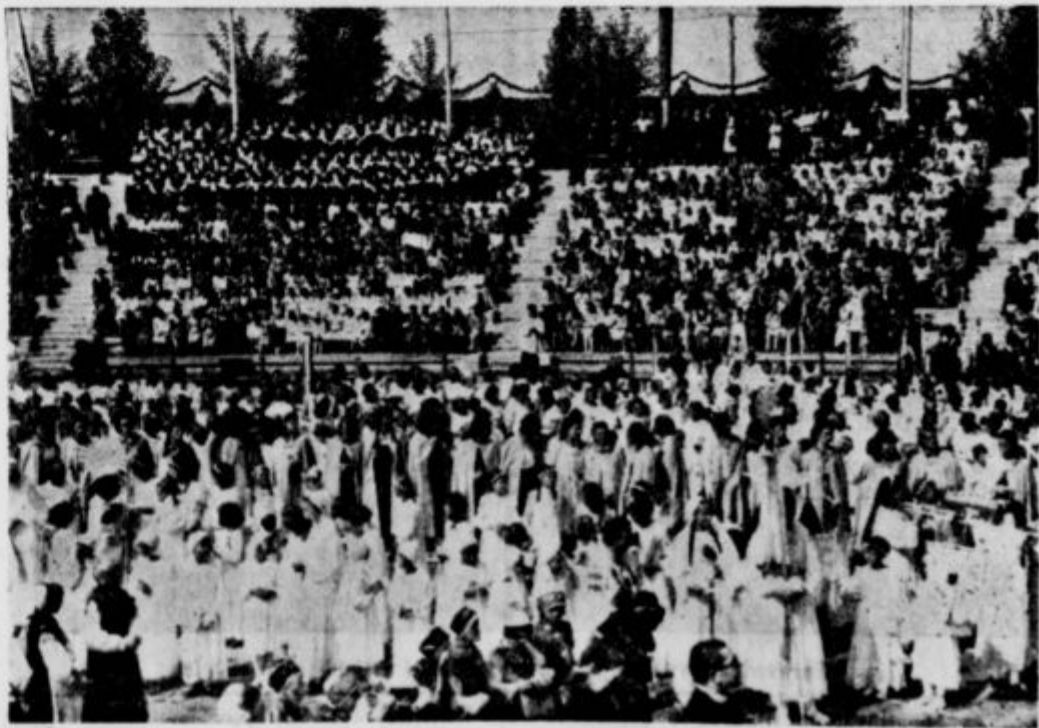
Noč postaja globoka. Spanec leze vsem utrujenim na oči. Kamor je, sedejo ljudje, ki jih je bil utrudil dan, sedejo in ležejo, ko so si pod zglatve položili culico ali klobuk, in že omahnejo v trdno spanje po dnevu, ki je bil šumen od novih doživetij.

K Prešernovemu spomeniku so se spravili, tam so posedli in polegli po kamnitih pragovih. V Zvezdi so se utaborili in pod Tivolijem, v parku pred sodnijo in povsod, kjer je kaj zelenega, na to mehko, vlažno posteljo iz ruše; ležejo in že zaspe z zaupanjem v angela varuha in v božjo Previdnost novemu pretresljivemu dnevu nasproti.

Drugi spet prenoče na klopeh; velika je stiska za prostor. Nemir in šum, povpraševanje, iskanje, tiha, zbrana molitev že na pol v dramski; srčni vzdih, ki jih ne sliši nihče drugi kakor Gospod Bog, ki ukaže, naj bodo zapisani v zlato knjigo.

Sijajno zborovanje KA za dekleta

Med ostalimi zborovanji moramo že posebej omeniti zborovanje, ki so ga imele ob 4. polnočni v Delavski zbornici vse organizacije KA za dekleta iz ljubljanske in lavantinske škofije. Lepo prirejena dvorana je bila nabito polna mladih in navdušenih članic armade KA, ki je hotela ob tej priliki poudariti svojo voljo sodelovati v Kristusovem kraljestvu. Zborovanje je začela s molitvijo predsednica ZMK gđ. Vlada Remec, ki je pozdravila cerkvene asistente in posebej voditelja KA za dekleta na Hrvaškem, g. ka nonika Pilepiča. Nato je govoril o potrebi versko-naravne obnove gđ. Dobrovičnik iz Maribora. Nje ne krasne besede so napravile na vse zelo globok vtis. Po njenem govoru je zadonela po dvorani nova himna za dekleta, ki je vse navdušila. Za njo je govorila gđ. Šušteršič o Katoliški akciji v službi Kristusa Kralja. Zborovalke so jo za lepe misli nagradile z navdušenim ploskanjem. Nato je govorila gđ. Remec, ki je med drugim izjavila: Skrbele bomo za čim živahnejši razvoj organizacije KA. Zborovanje je nato v imenu državnih slovenskih škofov pozdravil g. svet. Oberžan. S himno Povsod Boga, so se udeležence navdušene razlele na novo delo.

Med mladinsko prireditvijo na Stadionu.

Sprejem kardinala-legata v Ljubljani

Pozdrav kardinala-legata na ljubljanskem kolodvoru

Pogled na Marijin trg ob prihodu kardinala-legata

Slovensko dekle pozdravlja

Kardinal-legat v spremstvu škofa dr. Rožmana (desno) na poti v stolnico

Pozdrav slovenskega fanta

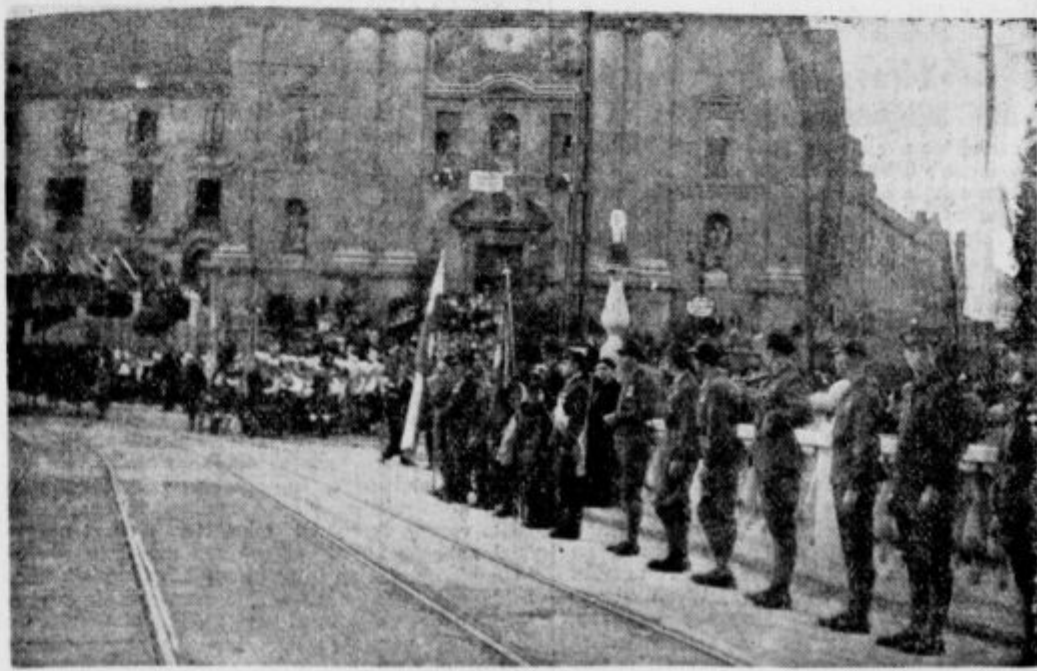
Slovenski fantje čakajo na Marijinem trgu na legata

Slovenska dekleta korakajo k sprejemu kardinala-legata

Sprevod duhovščine po Stritarjevi ulici v ljubljansko stolnico

Poljska mladina postrojena na Marijinem trgu